

Karácsony Orsolya
ELSŐ ESTE EGYEDÜL

Mára elég lesz –
a kulcsok, a nyöszörgő padló,
az IKEA-s szatyrok a sarokban,
mintha kincset őriznének,
pedig csak egy élet darabkái
vannak benne.

Minden az övé.
A mosogató, a kereplő radiátor,
a teljes étkészlet, amiből
csak egy tányért csomagolt ki,
meg a nyuszis bögre,
mert abból esik a legjobban
az esti kakaó.

Beburkolja a város dünnögése,
a szomszéd tévéje átsuttog a falon.
(Otthon nem voltak szomszédai.)
Hoppá! Most már ez az otthona.
Csendet akart, mégis jólesik
a társaság, főleg így éjjel.
A fehér falak megrémisztik.
Talán a hűtőmágnések majd segítenek,
és ha rendetlen halmokban
hagyja a cipőit.

A szomszéd kikapcsolja a tévét.
Holnap rá fog jönni a függönyök titkára,
ma már elég, ha csak pihen,
és a lélegzetét számolja.
Az ágyon fekve – matrackeret nélkül –
elképzeli, ahogy zöldre festi a falakat.

Elképzelem, ahogy megtanulja szeretni
a csendet, ami már csak az övé.

NEM TUDOK MIT KEZDENI A HAJJAMMAL

Nem tudok mit kezdeni a hajjammal.
Akárhogy fésülöm,
simítom, lakkozom,
ezerfelé szaladnak a tincsek.
Pedig milyen jó lenne,
ha pont úgy állnának, ahogy elképzelem őket.
Egyenesen, egymás mellett,
egyik sem lógna ki a sorból.
A fegyelmeztelenség és rakoncátlanság
nem ígér sok jót.
Egyébként minden tökéletes,
térdig érő szoknya,
sötét színű blézer,
kicsit kényelmetlen, de elegáns cipő.
Csak ez a hajzuhatag
az istennek nem marad
a medrében,
nem hat rá a szorítóerő.

Kedvem lenne minden tincset
megkérdezni egyenként,
ugyan miért olyan engedetlen,
mint én voltam gyermekként?

MIT CSINÁLTAM MA?

Kidobott az ágy,
szembeköpött a tükör,
lehülyézett a kávégép,
a kabátom elbújt előlem,
pofon vágott az ajtó,
lelökött a busz,
félrevezetett az út,
nem köszönt a csengő.
Mikor minden lehetséges módon megaláztattam,
végre, nagy nehezen bekapcsolt az agyam.

KAFKA UTÁN SZABADON

Mezítláb csattogtál át a padlón,
pedig annyi cipőd volt,
mintha gyűjtötted volna őket,
bár tudtad, hogy felesleges,
gyűjteni legfeljebb
tapasztalatot érdemes.

Most nincs lábad,
csak szárnyad,
akkora, mint egy légynek,
s kitinpáncél véd meg,
mikor nekirepülsz a tükörnek,
a plafonnak, a szekrénynek,
belepottyansz a vizembe,
csak engem,
engem nem találsz meg,
pedig miattam
vagy itt,
örömmel örködsz felettem,
ez éltet.

Tanulni kéne még
ezt az angyal-mesterséget.

TÚLÉLNI NEHÉZ, DE ÉRDEMES

Egy árnyalatnyit sem halványult a szirmok sárgája,
nem csoda, nem érte őket nap soha.
A szélük kicsit gyűrött,
széttartanak,
mintha összevesztek volna.
A szár is megtört közepen,
szeretettel készült, de már régen,
talán nem is emlékszik rá az alkotó,
mennyi munka van benne.
Amikor kaptam, eszembe jutott,
hogy parfümmel egy kis illatot
varázsolok rá.
Nem tettem.
Évekig csak a port szívta magába,
ha vízbe tenném, szétázna,
inkább pakolgom még ide-oda,
hadd maradjon meg nekem
a szenvedély e legszelídebb formája.